

FREE CINEMA

95

16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

I JUST SAW
MYSELF
DOWNSTAIRS!

16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

PLUS ONE

ΜΕΛΙ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΟΜΠΡΕΛΑ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΡΙΝΓΚ

**ΜΠΕΛ & ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ:
ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ**

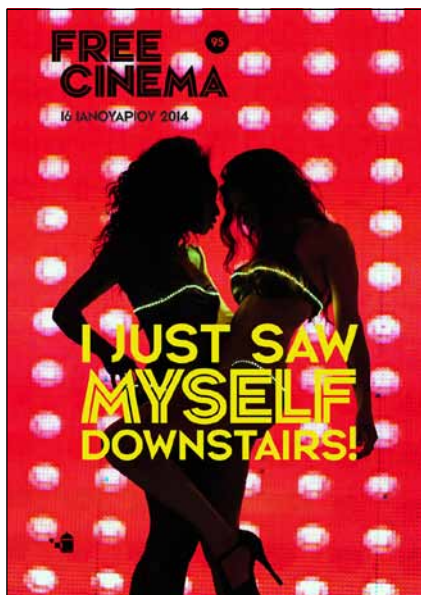

85 ΟΣΚΑΡ
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:
ΤΟ ΑΞΙΖΑΝ;
(ΞΑΝΑ)ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΟΣΚΑΡ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ!

FREE
CINEMA.GR

16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #95
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

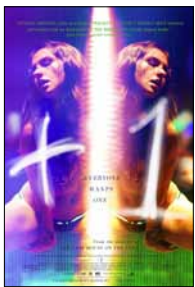
Η μονομερής καταδίκη του παράνομου downloading ενίοτε καλύπτει άλλα πράγματα που θα έπρεπε να επισημαίνει η διανομή. Το πιο σύνηθες; Στη ζωή το λέμε «timing», στην κινηματογραφική μπίζνα λέγεται... **προγραμματισμός.**

Μερικές φορές είναι τόσο απλό. Αρκεί να παρακολουθήσει κανείς το εισπρακτικό άνοιγμα τετραήμερου μιας ταινίας και να ψάξει και το αν ή ποτέ «πειρατεύτηκε» το εν λόγω φιλμ. Τρανταχτό παράδειγμα, με παρεμφερή έργα: «**Ο Λύκος της Wall Street**» εναντίον «**Οδηγού Διαπλοκής**». Και τα δύο πλασαρισμένα ως φαβορί των επερχόμενων Όσκαρ, με ισάξια points εμπορικότητας, αποδεκτά και από την κριτική. Η ταινία του Σκορσέζε βγήκε στις ελληνικές αίθουσες στις 25 Δεκεμβρίου και, χωρίς να υπολογίζουμε την ημέρα των Χριστουγέννων, άνοιξε τετραήμερο με 33.533 εισιτήρια. Το οσκαρικό screener «διέρρευσε» στις 8 Ιανουαρίου. Η ταινία του Ο. Ράσελ βγήκε στις ελληνικές αίθουσες στις 9 Ιανουαρίου και άνοιξε τετραήμερο με 23.747 εισιτήρια. Το οσκαρικό screener είχε

«διαρρεύσει» στις 29 Δεκεμβρίου. Κακότυχη, απλώς, η ταινία που βγήκε δεύτερη; Αν ρωτάς κι εμένα, ευτυχώς που δεν είχε προγραμματιστεί αργότερα...

Αν πιάσουμε τις μεγάλες ταινίες των Όσκαρ του 2014 (ή κι εκείνες που πρωτοεμφανίστηκαν με αυτή τη φήμη), θα παρατηρήσουμε πως τα φιλμ που δεν είχαν πέσει θύματα πειρατείας (και όχι από άθλιες κάμερες, αλλά από καλής ποιότητας κόπιες), έκαναν ανοίγματα που προσεγγίζουν τα 35.000 εισιτήρια! Τα νούμερα μιλάνε από μόνα τους: «**Θλιμμένη Τζάσμιν**» (35.534), «**Captain Phillips**» (34.790), «**Gravity**» (66.358). Εξαιρεση, το «**12 Χρόνια Σκλάβος**» (13.508), το οποίο έχει την εξήγησή του, φυσικά: ο Έλληνας θεατής ανέκαθεν εξέφραζε μια σχεδόν «ρατσιστική» αποδοκιμασία προς θέματα που αφορούν τη μαύρη κοινότητα (γεγονός!).

Άρα, μήπως η πειρατεία καταπολεμάται καλύτερα όταν το «προϊόν» φτάνει στην αίθουσα **στην ώρα του;** Μονολογώ εγώ τώρα...

PLUS ONE (2013)

(+I)

Είδος

Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Ντένης Ηλιάδης

Καστ

Ρις Γουέικφιλντ,
Λόγκαν Μίλερ,
Άσλεϊ Χίνσο,
Νάταλι Χολ,
Κολίν Ντέντζελ

Διάρκεια

95'

Διανομή

FEELGOOD

του Ηλίας Φραγκούλη

Τρεις φίλοι εισέρχονται στο party της χρονιάς, κουβαλώντας τα προσωπικά τους ζόρια (ο ένας να τα βρει ξανά με τη γκόμενά του, ο άλλος να πηδήξει... ό,τι κάτσει και η τρίτη να διασκεδάσει με... τον κυνισμό και τη μοναξιά της), δίχως να υπολογίζουν στις επιδράσεις πτώσης κομήτη από το έξω διάστημα, ο οποίος προκαλεί βλάβες στην παροχή ρεύματος αλλά και... το χωροχρόνο!

Η πολυαναμενόμενη δεύτερη ταινία μεγάλου μήκους του Ντένη Ηλιάδη στις ΗΠΑ (μετά το σεβαστά εκτελεσμένο remake τού «**The Last House on the Left**», το 2009), αποδεικνύει - περισσότερο από κάθε άλλη φορά στη φιλομογραφία του - ένα επιπλέον και διόλου αμελητέο στοιχείο τού ταλέντου του. Δε μιλάμε για ένα σκηνοθέτη που μπορεί και κοντράρεται με projects αρκετά τολμηρά, αλλά και για έναν άνθρωπο που ξέρει να **γράφει**. Με αυτό ως δυνατό ατού, το «Plus One» ξεκινά από το story, το οποίο ξεδιπλώνεται μέσα σε ένα καταστασιακό χάος που πολλοί σκηνοθέτες δε θα ήταν σε θέση να κουμαντάρουν μέχρι τέλους. Και αυτή είναι η πραγματική αρετή τού φιλμ.

Από μια αδύναμη ή και άδοξη εισαγωγή (που πρέπει να δικαιολογήσει το ρομαντικό κομμάτι της ταινίας), περνάμε στο τυπικό «λείπουν οι γονείς μου και κάνω party», βασικό background της δράσης, με το μυστήριο της πτώσης τού κομήτη να αιωρείται και να... διαπερνά τα ηλεκτροφόρα καλώδια, αφήνοντας να εννοηθεί μια κάποια «παρενόχληση» στον γήινο χωροχρόνο. Τα κολεγίόπαιδα που τα σπάνε είναι ένα γνώριμο μοτίβο στο αμερικανικό σινεμά και ο Ηλιάδης το «διοργανώνει» με τα απαραίτητα στοιχεία, φροντίζοντας να αφήνει «ίχνη» που τραβούν την προσοχή τού θεατή και, μάλλον, θα παίξουν κάποιο ρόλο στη συνέχεια.

Η αποκάλυψη της μεταφυσικής επίδρασης που δημιουργεί...

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Γίνεται παρτάρα, αλλά γαμιέται η ΔΕΗ και σκάνε κάτι κλώνοι των πρωταγωνιστών που περισσεύουν στο τζέρτζελο. Άμα έχεις «κάνει κεφάλι» από πριν, σου το κάνει πολύ-μπριζο.

«σωσίες» των ηρώων με χρονική καθυστέρηση είναι εκείνη που απογειώνει το ενδιαφέρον για την ταινία, καθώς οι πραγματικοί χαρακτήρες βιώνουν ένα ίσως επικίνδυνο déjã vu, στο οποίο παρακολουθούν τους εαυτούς τους (όσοι το αντιληφθούν εξ αρχής, έστω) και αποφεύγουν τη σύγκρουση με το... άλλο τους εγώ που έχει σάρκα και οστά, όμως, ουδείς γνωρίζει την ψυχροσύνθεσή του ή το πώς θα αντιδράσει όταν και οι δύο συναντηθούν! Ποιος θα θελήσει να ξεφορτωθεί τον άλλον; Ποιος είναι το «πρότυπο» και ποιος η «ρέπλικα»; Ισχύει το «ο θάνατός σου, η ζωή μου» ή όλοι τους παίρνουν το ρίσκο να σκοτώσουν... ολοκληρωτικά αυτό που αγαπούν περισσότερο στον κόσμο (ειλικρινά, μη ρωτήσεις ποιο είναι αυτό το άτομο...);

Είναι αλήθεια πως, μέσα στο πλαίσιο αυτού του εξωφρενικού... πολλαπλασιασμού των party animals της ταινίας, ξεφεύγουν πλευρές σεναριακές που δεν προλαβαίνουν να αναπτυχθούν ή να αναλυθούν από τον Ηλιάδη, ο οποίος άγχεται από τη - μαζοχιστική - αποστολή του να κοντρολάρει όλο αυτό το χάος... τού σύμπαντος. Μόνος του,

άλλωστε, μέσα από το σενάριο, προσθέτει βαθμούς δυσκολίας με διακοπές τού ρεύματος που... τριμάρουν κάθε επόμενη φορά το διάστημα το οποίο χωρίζει τους πραγματικούς ήρωες από τα χειροπιαστά alter ego τους! Αυτή η εξέλιξη χαρίζει στο φιλμ μια επάξια θέση στο πάνθεον των πιο πρωτότυπων ιστοριών που έχουν αγγίξει τις προβληματικές τής κλωνοποίησης ή της χρονο-μεταφοράς στο σινεμά του φανταστικού, από το «**Invasion of the Body Snatchers**» και το «**Invasion from Mars**», μέχρι τις «**Stepford Wives**» ή το πιο συγγενές «**Los Cronocrímenes**», δεν αφήνει, όμως, τη γεύση μιας βαθύτερης σπουδής επάνω στο ανθρώπινο κτήνος και το «**καθρέφτισμα**» του ίδιου μας του εαυτού, πόσω μάλλον στο πλαίσιο αυτού του «ζευγαρώματος» (το οποίο βρίσκει μια ενδιαφέρουσα εκτόνωση στο χαρακτήρα της Άλισον ή στη σεκάνς κορύφωσης στο cabin).

Έτσι, το «Plus One» καταλήγει να είναι μια ωραία σπαζοκεφαλιά για το θεατή, επιδεικνύοντας την ικανότητα του Ηλιάδη να κρατά υπό έλεγχο το «χάσιμο» της σκηνοθεσίας και του μοντάζ, για να μας υπενθυμίσει πως

δε βρέθηκε άδικα στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Μαγκιά του. Το χρειαζόμασταν κι εμείς αυτό το reminder, γιατί είναι ένας από τους πιο ταλαντούχους σκηνοθέτες που έβγαλε αυτή η χώρα. Αλλά, το στίγμα αυτής του της ιδιότητας θα πρέπει να αφήσει εντονότερα την επόμενη φορά, χωρίς τις τόσο απαιτητικές «ταχυδακτυλουργικές» δοκιμασίες ενός story τις οποίες επέβαλε στον ίδιο τον εαυτό του. Τις εξετάσεις εδώ τις πέρασε. Ας δούμε ποια θα είναι η επιβράβευσή του - στο σύντομο μέλλον, ελπίζω...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

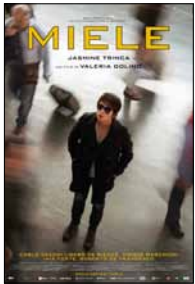
Η πιτσιρικάρια που έχει διάθεση να μπει σε πιο παιχνιδιάρικα τριπάκια ή αγαπά το είδος του sci-fi αξίζει πραγματικά να δοκιμάσει και να κρίνει την προσπάθεια του Ντένη Ηλίαδη σε έναν φιλικό άθλο που ο σκηνοθέτης φέρνει εις πέρας, παρά τους καταστροφικούς σκοπέλους που κρύβει το project. Κοινό που ζητά τον ορθολογισμό, δεν αρέσκεται στο μεταφυσικό και στερείται... φαντασίας, μπορεί να αποφύγει την ταλαιπωρία (και τη γκρίνια). Μιλάμε για ταινία που ανήκει σε genre, αυστηρά. Οι fans θα αναγνωρίσουν τους κώδικες και τα ρίσκα της. Αρκεί να... κουνηθούν από τους υπολογιστές τους!

LINK ME

official site

official trailer

imdb

ΜΕΛΙ (2013)

(MIELE)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Βαλέρια Γκολίνο

Καστ

Τζασμίνε Τρίνκα,
Κάρλο Τσέκι,
Λίμπερο Ντε Ριέντσο,
Βινίτσιο Μαρκιόνι,
Ιάια Φόρτε

Διάρκεια

96'

Διανομή

STRADA FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Η Ιρένε, με το κωδικό όνομα «Μέλι», βοηθάει ανθρώπους που πάσχουν από ανίατες ασθένειες να δώσουν τέλος στη ζωή τους, μέσα από μία αυστηρή διαδικασία, που εξασφαλίζει ότι η απόφαση είναι αποκλειστικά δική τους. Μόνο που η γνωριμία της με τον Κάρλο, έναν διαφορετικό από τα συνηθισμένα πελάτη, θα βάλει σε δοκιμασία (και αμφισβήτηση) τον τρόπο με τον οποίο η ίδια βλέπει τα πράγματα.

Αυτό που οφείλει ο καθένας να αναγνωρίσει από την αρχή στη συμπαθέστατη Βαλέρια Γκολίνο είναι ότι αποφάσισε να βουτήξει στα βαθιά στην πρώτη της σκηνοθετική απόπειρα. Εξάλλου, το «Μέλι» επιλέγει να ασχοληθεί με το θέμα της ευθανασίας, θεματική που παραμένει πάντα «βαριά» για το ευρύ κοινό και γεμάτη ηθικούς προβληματισμούς, αγγίζοντας τα όρια του taboo, ειδικά σε κοινωνίες με έντονη θρησκευτική ταυτότητα, όπως η Ιταλία ή η Ελλάδα. Παραδόξως, το φιλμ είναι η δεύτερη ιταλική ταινία που καταπιάνεται με αυτό το θέμα, ύστερα από την περσινή «**Ωραία Κοιμωμένη**» του σαφώς πιο έμπειρου Μάρκο Μπελόκιο. Παρά την πιο φανταχτερή επιφάνεια εκείνης της ταινίας (που σίγουρα ενισχύθηκε με την παρουσία ενός περισσότερου αναγνωρίσιμου και πιο διεθνούς καστ), όμως, το «Μέλι» στέκεται πολύ καλά απέναντι στη σύγκριση.

Το βασικό του προτέρημα έναντι εκείνης της ταινίας είναι ότι δεν επιχειρεί να εξερευνήσει όλο το πιθανό εύρος της θεματικής του και αποφασίζει να επικεντρωθεί μόνο στην ιστορία της πρωταγωνίστριάς του, και όχι να επιχειρηματολογήσει πάνω στο καθεαυτό θέμα της ευθανασίας. Ακόμα και η ίδια η παρουσίαση της Ιρένε είναι ελλειπτική, χωρίς να προσφέρει πολλές πληροφορίες για την προέλευση, τον προορισμό της ή τις λεπτομέρειες της σχέσης της με τον οργανισμό για λογαριασμό του οποίου εκτελεί τις πράξεις της. Η Γκολίνο αρκείται να συναντήσει την Ιρένε στο τώρα και να την ακο-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Μια γκόμενα βοηθάει κάτι τύπους ν' αυτοκτονήσουν. Μη χείρεσαι, στην οθόνη συμβαίνει, μόνο.

λουθήσει καθώς συναντά έναν ασθενή, που ουσιαστικά δε θέλει να ξεφύγει από καμία ανίατη ασθένεια αλλά απλά να παραιτηθεί από τη ζωή. Η κάμερά της δεν είναι ακραία συναισθηματική αλλά ούτε και ψυχρά απόμακρη, παρά καταφέρνει να παραμείνει ψυχραιμη και να εξετάσει πραγματικά τι προβληματίζει τους δύο πρωταγωνιστές της.

Μέσα από αυτή την εξέταση είναι που η ταινία εγείρει και τον ουσιαστικό προβληματισμό της σχετικά με την αντιμετώπιση των ψυχικά ασθενών σε μια πολιτισμένη κοινωνία που δε φαίνεται να αναγνωρίζει την κατάστασή τους. Η πραγματική καρδιά τού φιλμ χτυπάει όχι όταν η Ιρένε αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στις επιθυμίες τού πελάτη της και τις αναστολές της αλλά όταν ο Κάρλο εξομολογείται ότι «οι άρρωστοι έχουν περισσότερα δικαιώματα από ό,τι εγώ σε αυτή τη χώρα». Ουσιαστικά, η ταινία δε χρειάζεται καν να πάρει θέση πάνω στο θέμα τής ευθανασίας γιατί μετακινεί τον προβληματισμό της σε άλλα μονοπάτια και καταλήγει να λέει περισσότερα για την ίδια την κοινωνία και τις δομές της από όσα θα περίμενε κανείς.

Για αυτόν το λόγο, η ξαφνική μετατόπιση του δευτέρου μισού του φιλμ σε πιο ασφαλείς περιοχές απογοητεύει γιατί δε στέκεται στο ύψος των αρχικών εντυπώσεων. Όταν το «Μέλι» αποφασίζει να εστιάσει στη διαπροσωπική σχέση μεταξύ τής Ιρένε και του Κάρλο, αφήνει στην άκρη την όποια διάθεση ψυχραιμίας είχε επιδείξει στην αρχή και προσπαθεί να οδηγηθεί σε ένα (προβλεπόμενο)

συναισθηματικό κρεσέντο, που φαίνεται παράταιρο σε σχέση με την τολμηρή προσέγγιση του πρώτου μέρους τού φιλμ. Κατά κάποιον τρόπο, φαίνεται σαν η Γκολίνο να φοβήθηκε ότι ίσως αποξενώσει πλήρως μέχρι το τέλος τούς θεατές της, προδίδοντας, όμως, τις υποσχέσεις που έδωσε στην αρχή. Για μια ταινία που αποφεύγει το μελό με τόση προσπάθεια για το μεγαλύτερο μέρος της (και το καταφέρνει αναμφισβήτητα), το τέλος της φαντάζει υπερβολικά ασφαλές και κατώτερο των περιστάσεων.

Παρ' όλα αυτά, η σκηνοθέτις καταφέρνει να κερδίσει από τους πρωταγωνιστές της δύο πολύ δυνατές ερμηνείες, οι οποίες καθ' όλη τη διάρκεια παραμένουν σε υψηλά επίπεδα, ανεξάρτητα από τις επιλογές της στο χειρισμό τής ιστορίας. Η Τζασμίνε Τρίνκα στο ρόλο τής Ιρένε είναι δυναμική αλλά εύθραυστη σε όλη την πορεία τής ταινίας, ενώ ο Κάρλο τού Κάρλο Τσέκι προσδίδει την αύρα μυστηρίου, που θα περίμενε κανείς από έναν τέτοιο χαρακτήρα. Και οι δύο μαζί δημιουργούν ένα ενδιαφέρον δίπολο όσο κανείς αναζητά να βρει τα κοινά σημεία ή τις διαφορές τους, σαν εναλλακτικές φιγούρες πατέρα / κόρης που χρήζουν επιδιόρθωσης.

Συμπέρασμα; Ανεξάρτητα από τις ενστάσεις, τα καλά στοιχεία τής ταινίας δημιουργούν εύκολα το ενδιαφέρον για το επόμενο σκηνοθετικό βήμα τής δημιουργού. Αλλά, τότε, ευχόμαστε να επιδείξει μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στις δυσκολίες τού κατά περίπτωση σεναρίου.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν θες ανάλαφρη θεματολογία, μη διανοηθείς καν να μπεις στην αίθουσα. Η κοπέλα βοηθά ανθρώπους να αυτοκτονήσουν, τι δεν καταλαβαίνεις; Αν βγάλουμε, βέβαια, αυτό από τη μέση, το φιλμ έχει αρετές, έχει (στο μεγαλύτερο μέρος του) άποψη, έχει και τόλμη. Αλλά η απειρία τής Βαλέρια Γκολίνο στη σκηνοθετική καρέκλα κατά στιγμές προδίδεται, στερώντας από την ταινία ένα σταθερό βήμα μέχρι το τέλος. Αν είσαι του arthouse σινεμά, πάντως, θα βρεις πράγματα να εκτιμήσεις και θα γνωρίσεις και την πλευρά μιας δημιουργού, που τόλμησε να βουτήξει απευθείας στα βαθιά και να το παλέψει. Αυτό και μόνο, ανεξάρτητα από το τελικό αποτέλεσμα, αξίζει αναγνώρισης.

LINK ME

official trailer

imdb

Η ΜΑΓΙΚΗ ΟΜΠΡΕΛΑ (2013)

(SAVING MR. BANKS)

Είδος

Βιογραφική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Τζον Λι Χάνκοκ

Καστ

Έμμα Τόμσον,
Τομ Χανκς,
Άννι Ρόουζ Μπάκλεϊ,
Κόλιν Φάρελ,
Πολ Τζιαμάτι,
Ρουθ Γουίλσον

Διάρκεια

125'

Διανομή

FEELGOOD

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Η παραχώδης συνεργασία του Γουόλτ Ντίσνεϊ με την ιδιότροπη συγγραφέα της πρωτότυπης, περίφημης σειράς βιβλίων με πρωταγωνίστρια τη Μαίρη Πόπινς, Πάμελα Λίντον Τράβερς.

Ακροθιγώς, το πρόβλημα αυτού του κινηματογραφικού πλάσματος, με τον - αντίθετα με τον αμερικάνικο - παντελώς άστοχο ελληνικό τίτλο, είναι πως δεν πρόκειται για μια, αλλά για δύο - άγαρμπα, άτσαλα και βιαστικά συνταιριασμένες - ταινίες. Καμία τους ολοκληρωμένη ή σπουδαία, απλά η μια προκύπτει σαφώς πιο ενδιαφέρουσα από την άλλη. Καλύτερη είναι εκείνη που παρακολουθεί τα κωμικοτραγικά πάρε-δώσε τής Τράβερς (Τόμσον) τόσο με τον Ντίσνεϊ (Χανκς), όσο και με το σεναριογράφο Ντον ΝταΓκρέντι (Μπράντλεϊ Γουίντφορντ), τους τραγουδοποιούς αδελφούς Σέρμαν (Μπι Τζέι Νόβακ, Τζέισον Σουόρτσμαν) και κυρίως το σοφέρ της, Ραλφ (Τζιαμάτι), κατά τη διάρκεια της προ-παραγωγής τού θρυλικού, όσο και εμβληματικού, κινηματογραφικού μιούζικαλ, «**Mary Poppins**».

Όχι απλά κατώτερη, αλλά και παντελώς αχρείαστη η άλλη ταινία μέσα σε αυτή τη «Μαγική Ομπρέλα» είναι εκείνη που δίνει μια ιδέα από τα δύσκολα παιδικά χρόνια τής Τράβερς στην Αυστραλία. Αυτή καταλαμβάνει σχεδόν το μισό τής διάρκειας ολόκληρου του φιλμ, μόνο και μόνο για να σου πει πως πηγή της δραστήριας φαντασίας, αλλά και της ιδιοτροπίας τής Τράβερς ήταν το τεράστιο Οιδιπόδειο που έτρεφε για τον χαρισματικό ως παραμυθά, αλλά αυτοκαταστροφικό και πρόωρα χαμένο πατέρα της. (Υπό)θεση που εκφράζεται έτσι και αλλιώς πολύ πιο αποτελεσματικά (και δυνάμει ικανοποιητικά, αφού άνευ επεξηγηματικής προϊστορίας θα άφηνε το θεατή να συμπληρώσει μόνος τα κενά), όχι μόνο από τον πρωτότυπο τίτλο αυτού του φιλμ, όσο και επί της οθόνης, από τον ίδιο τον Ντίσνεϊ, όταν εξομολογείται πως κατάλαβε επιτέλους ποιον ήρθε να σώσει η Μαίρη Πόπινς, και πείθει

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Γιατί έγινε ταινία η Μαίρη η Πόπινς; Γιατί αυτή που την έγραψε ήτανε μια σκύλα; Πόσο κόλλημα είχε φάει ο Ντίσνεϊ; Τι αποσμητικό χώρου να πάρω για το βεσέ;

τελικά την Πάμελα να του παραχωρήσει τα δικαιώματα των βιβλίων της.

Αδικαιολόγητα διχασμένο ανάμεσα στο τότε τής Αυστραλίας και στο τώρα τού Χόλιγουντ, το φιλμ δεν προλαβαίνει να προσεγγίσει, να αποκρυπτογραφήσει ή να γειώσει ουσιαστικά κανέναν από τους ήρωές του. Στο τότε αδικεί τους πάντες, πλην της σωτήριας, από μηχανής θεάς θείας τής καίριας Ρέιτσελ Γκρίφιθς, που όμως ως έμπνευση για τη Μαίρη Πόπινς προκύπτει εξαιρετικά λίγη, και σε ποσότητα (χρόνου παρουσίας στο πανί) και σε ποιότητα (βάθους χαρακτήρα). Στο τώρα αγιοποιεί βεβιασμένα τους πάντες, με - ασυγχώρητο - αποκορύφωμα τον Ντίσνεϊ (που, παρά τη φιλότιμη ερμηνεία τού Χανκς, φαντάζει ως μονοδιάστατη, μηδαμινά ευφάνταστη, μοντέρνα μετενσάρκωση του... Άι Βασίλη), πλην της Τράβερς. Και αυτήν μόνο που δεν την αδικεί κατάφωρα.

Σε βάθος, το πρόβλημα αυτού του... διπο-

λικού κινηματογραφικού πλάσματος είναι το πώς παρουσιάζει την πρωταγωνίστρια ηρωίδα του ως μια πικρόχολη, ασεξουαλική γεροντοκόρη, που κάνει τη ζωή των γύρω της δύσκολη, γιατί δεν κατάφερε να σώσει τον μπαμπάκα της από τον ίδιο του τον εαυτό. Μπουχού! Στην πραγματικότητα, η Τράβερς ήταν μια εξαιρετικά πολυμήχανη, πολυπράγμων, πολυταξιδεμένη, αμφιφυλόφιλη, ανήσυχη και ξεχωριστή γυναίκα. Αξιόλογη ποιήτρια, ηθοποιός, συγγραφέας, ακαδημαϊκός και δημοσιογράφος, κατά περιόδους κάτοικος Αυστραλίας, Βρετανίας, Αμερικής (όπου έζησε μαζί με τις φυλές των ιθαγενών Αμερικάνων Ναβάχο, Χόπι και Πουέμπλο, για να μελετήσει τη μυθολογία και την κουλτούρα τους) και Ιαπωνίας (όπου μυήθηκε στον Ζεν μυστικισμό), έζησε μακροχρόνιους και μη έρωτες και με άνδρες και με γυναίκες, ενώ στα 40 της υιοθέτησε ένα παιδί μετά από συμβουλή τού αστρολόγου της! Τουτέστιν, είχε μια πολύ πλούσια και ιδιόρρυθμη

ζωή, από την οποία δεν υπάρχει ούτε ίχνος στο σενάριο των Κέλι Μάρσελ και Σου Σμιθ (που είναι και γυναίκες, τρομάρα τους). Σενάριο, που, έτσι, κάνει στην Τράβερς ό,τι η ίδια παραπονέθηκε πως έκανε ο Ντίσνεϊ στη Μαίρη Πόπινς της: την απογυμνώνει από όλες τις περίπλοκες, αιχμηρές και σκοτεινές πλευρές της.

«Προς τι τα * * 1/2 αστεράκια», θα μου πεις; Πώς και όχι λιγότερα; Αφενός γιατί, αν αποδεσμεύσεις το φιλμ από τα θεμέλιά του στην πραγματικότητα, βλέπεται ευχάριστα, ιδιαίτερα το κατά τι μεγαλύτερο, γεμάτο ουκ ολίγα εύστοχα κωμικά επεισόδια και ατάκες ανθολογίας («Νεαρέ μου, αν η ευχή σου είναι να καταπιάνεσαι με γυναικεία εσώρουχα, θα σου συνιστούσα να πιάσεις δουλειά σε καθαριστήριο») κομμάτι στο Χόλιγουντ. Και αφεντέρου, βασικά, για την Έμμα Τόμσον. Που με την παρουσία της και μόνο γεμίζει και δίνει υποβλητικό παλμό σε κάθε σπιθαμή των εικό-

νων. Που οπλίζει με βάθος και σημασία ακόμα και τις σιωπές της. Που της αρκεί ένα αμυδρό νεύμα, μια απειροελάχιστη κίνηση, ένα τόσο δα (κι όμως κάθε φορά διαφορετικής διάθεσης) σφίξιμο των χειλιών ή μια αβίαστα συγκινητικά δηλωμένη ατάκα (ο Ραλφ διαβάξει τη λίστα με τα ονόματα που του έδωσε για την ανάπηρη κόρη του, Τζέιν, «Άλμπερτ Άινσταϊν, Βαν Γκογκ, Ρούσβελτ, Φρίντα Κάλο... τι είναι αυτό;». «Είχαν όλοι τους δυσκολίες. Η Τζέιν μπορεί να κάνει οτιδήποτε μπορεί να κάνει και οποιοσδήποτε άλλος, καταλαβαίνεις;», του απαντά αφοπλιστικά). Που καταφέρνει, αυτόνομη, άνευ (σεναριακής σίγουρα, σκηνοθετικής ίσως) υποστήριξης, να εκφράσει και να κοινωνήσει (ως υπονοούμενα, έστω) τη δύναμη, το πνεύμα, το φλέγμα, την αμφιλεγόμενη γοητεία και την αδιαμφισβήτητη πολυσχιδιά της ηρωίδας της, γινόμενη ο μοναδικός λόγος ύπαρξης αυτού του φιλμ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Τυπικά άκακη μυθοπλαστική προσέγγιση μιας αληθινής ιστορίας κινηματογραφικού παρασκηνίου, άψογα... κοστουμαρισμένη και φωτογραφημένη διαθέτει ουκ ολίγο, άριστο (και δη τίγκα στο βρετανικό φλέγμα) χιούμορ και περισσή, σινεφίλ και μη, νοσταλγική διάθεση για να σου φτιάξει τη διάθεση για τις δύο ώρες και κάτι τής διάρκειάς της. Παρά τη θαυματουργή πρωταγωνίστριά του, Έμμα Τόμσον, όμως, αν θες πραγματικά να πάρεις χαμπάρι τι εστί Πάμελα Λίντον Τράβερς (ή Γουόλτ Ντίσνεϊ, εδώ που τα λέμε) ξεκοκάλισε βιβλία, εγκυκλοπαίδειες, το Google Scholar ή, έστω, τη Wikipedia.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΡΙΝΓΚ (2013)

(GRUDGE MATCH)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Πίτερ Σίγκαλ

Καστ

Σιλβέστερ Σταλόνε,
Ρόμπερτ Ντε Νίρο,
Άλαν Άρκιν,
Κέβιν Χαρτ,
Κιμ Μπέισινγκερ

Διάρκεια

113'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Δύο διάσημοι βετεράνοι πυγμάχοι, τους οποίους χωρίζει μίσος, τόσο σε αθλητικό, όσο και σε προσωπικό επίπεδο, δέχονται να μονομαχήσουν για μια τελευταία φορά. Οι ασταμάτητες κόντρες τους φέρνουν αναπάντεχη δημοσιότητα στον αγώνα. Ταυτόχρονα, όμως, θα πρέπει να λύσουν και τα προσωπικά τους προβλήματα.

Σε κάποιους φάνηκε καλή ιδέα να βάλουν στην ίδια ταινία τους δύο διασημότερους μποξέρ του σινεμά, τον Τζέικ ΛαΜότα και τον Ρόκι Μπαλμπόα. Και πολύ ανατρεπτικό - και ίσως φιλικό στα ταμεία - να τους βάλουν να παίξουν μαζί σε κωμωδία. Ήταν, τελικά, κακή ιδέα. Η «Επιστροφή στο Ρινγκ», που προτείνεται ως κωμωδία, δεν είναι ιδιαίτερα αστεία (αν εξαιρέσεις την παρουσία των δευτεραγωνιστών Άρκιν και Χαρτ), δεν έχει πολύ μποξ, εκτός από την τελική σκηνή της αναμέτρησης, και χρησιμοποιεί κάθε πιθανό κλισέ για να συγκινήσει (ανεπιτυχώς). Το πιο ενοχλητικό στην ταινία, ωστόσο, είναι η ευκολία με την οποία οι δύο πρωταγωνιστές εξευτελίζουν ρόλους που τους έφτιαξαν την καριέρα. Ειδικά ο Ντε Νίρο που ολοφάνερα βλέπει την «Επιστροφή στο Ρινγκ» σαν αρπαχτή, παίζοντας βαριεστημένα και τεμπέλικα. Ο Σταλόνε, από την άλλη πλευρά, ακόμη και με τις εξαιρετικά περιορισμένες υποκριτικές του δυνατότητες, δείχνει να αντιμετωπίζει το όλο σχέδιο με μεγαλύτερη αφοσίωση και αξιοπρέπεια.

Ο Ρέιζορ (Σταλόνε) και ο Κιντ (Ντε Νίρο) είναι διαφορετικοί χαρακτήρες, που αν και δεν αποτελούν ακριβή αντίγραφα των Ρόκι και ΛαΜότα, πατούν σε χαρακτηριστικά τους. Ο Ρέιζορ επέλεξε μια απλή ζωή μετά το τέλος της καριέρας του, δουλεύοντας σε εργοστάσιο και φροντίζοντας τον ηλικιωμένο προπονητή του. Ο Κιντ, από την άλλη, γύρισε διαφημίσεις, είχε πολλές γυναίκες (ανάμεσά τους και την αγαπημένη του Ρέιζορ) και έχει καταλήξει να κάνει ένα κωμικό νούμερο

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ο Σταλόνε και ο Ντε Νίρο πυγμάχοι. Στο ρινγκ. Ας φορούσαν κι ένα φανελάκι, τουλάχιστον. Ή μια κουκούλα. Φουλ κάλυψη, ε; Καταλαβαινόμαστε...

βασισμένο στις εμπειρίες του. Στην κοινή τους ιστορία έχει μείνει σε εκκρεμότητα ένας αγώνας που δεν έγινε ποτέ και θα καθορίσει το νικητή στις ισόπαλες αναμετρήσεις τους. Και ο καθένας τους έχει διαφορετικούς λόγους για να δεχτεί, όταν ένας καβγάς τους ανεβαίνει στο YouTube και γίνεται viral.

Υπάρχουν αρκετές τέτοιες στιγμές στην ταινία, όπου οι γερο-γκρινιάρηδες γίνονται ανέκδοτο και μετρούν χιλιάδες χτυπήματα στα social media, χωρίς να καταλαβαίνουν καλά καλά τι συμβαίνει. Στην αρχή έχει λίγη πλάκα, αλλά στη συνέχεια το αστείο παρατραβά, γίνεται απολύτως προβλέψιμο και ξεθυμασμένο. Κατά τα άλλα, αν φαίνεται σε κανέναν αστεία η πρωκτολογική εξέταση του Σταλόνε ή τα κρεμασμένα βυζιά του ΝτεΝίρο και το αν χρειάζονται σουτιέν ή όχι, να μας το πει κι εμάς. Υπάρχει και το «δραματικό» μέρος της ταινίας, με ένα παιδί - τι παιδί, κοτζάμ μαντράχαλος - που μαθαίνει ότι πατέρας του είναι ένας από τους πυγμάχους και με την Κιμ Μπέισινγκερ ανέκφραστη (αλλά όμορφη στα 60 της) να προκαλεί ακόμη πάθη ανάμεσά τους.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν πεις είναι για σένα, μάλλον δεν έχεις δει ποτέ στη ζωή σου το «Οργισμένο Είδωλο» και το «Ρόκι». Αν δεν τα έχεις δει, πιάσε καλύτερα να τα βάλεις στο DVD και κάνε λίγο film history lesson. Κανείς δε θέλει να δει το «πώς να φτύσεις εκεί που έτρωγες».

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

YOU

AIN'T GONNA BE

HAPPY

UNTIL YOU'RE

FREE

THANK GOD IT'S FRIDAY (1978)

**FREE
CINEMA.GR**

ΜΠΕΛ & ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ: ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ (2013)

(BELLE ET SEBASTIEN)

Είδος

Δραματική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Νικολά Βανιέ

Καστ

Φελίξ Μποσουέ,
Τσεκί Καριό,
Μαργκό Σατελιέ,
Ντιμίτρι Στορόγκε,
Αντρέας Πίτσμαν

Διάρκεια

104'

Διανομή

ODEON

του Άγγελου Μαύρου

Κατεχόμενη βόρεια Γαλλία, 1943: ορφανός μικρός αναθρεμμένος από βοσκό γίνεται κρυφά αχώριστος με το «θεριό», ένα φευγάτο βασανισμένο θηλυκό τσοπανόσκυλο, που οι βουνίσιοι χωριάτες κυνηγούν επειδή δήθεν κατασπαράζει τα κοπάδια τους. Ο χειμώνας που έρχεται δείχνει τα δόντια του, ο γιατρός και η καλή του φυγαδεύουν ορεσίβια Εβραίους στην Ελβετία, ο Ναζί διοικητής της περιοχής δεν είναι αυτό που δείχνει. «**Η Ωραία και το... Αγόρι**» μπορούν να το(υς) σώσουν;

Δεν είναι το αγγλικό indie pop συγκρότημα (αν και το βάφτισε). Δεν είναι «**Ο Τελευταίος Κυνηγός**» (αν και μαντρώνει αρκετά «μηνύματά» του - όχι τυχαία, γυρίστηκε από το σκηνοθέτη του, κατά παραγγελίαν της φραντσέζικης major Gaumont). Δε φτάνει επίσης, δυστυχώς, ούτε στο νυχάκι του «**Παιδιού και της Αλεπούς**», το φυσιολατρικό χρονικό «απίστευτης» κτηνοανθρώπινης οικείωσης του οποίου βοσκάει, τούτη η εξημέρωση σε διάκοσμο Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου (οι Οβριοί + η τετράποδη bitch = η αθωότητα + το θάρρος + η πίστη + η αγάπη εν καταδιώξει, σημειωτικά ανώφελη, δια της πεπατημένης χρονομεταφορά του φόντου) του αειθαλούς 0 - 12 βιβλίου της Σεσίλ Ομπρί. Που αφού έγραψε, ψυχαγωγική τουλάχιστον, ιστορία ως serial στη στάνη της μικρής οθόνης στα 60's, τώρα γυρεύει κινηματογραφικό παχί σε μια ανοιχτού ορίζοντα φιλίας, διδακτικού απογαλακτισμού (που στον ταΐζουν με το μπιμπερό, όπως και στο κατσικάκι του «παππού» που σπρώχνεται στην ενηλικίωσή του, à la manière de πιτσιρίκου της ταινίας) και τέλος της αθωότητας περιπέτεια (και «εθνική») σχέσεων φόντου Β' Παγκοσμίου.

«Οι φίλοι μας τα ζώα» (συμπρωταγωνιστούν: άλλα σκυλιά, λύκοι, αγριογούρουνο, λαγοί, ψάρια του γλυκού νερού, αϊγαγροι, σκίουροι, πρόβατα, βάτραχος, κοκκινολαίμης και

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Παιδάκι, σκυλί, Εβραίοι, στα γαλλικά. Αδέλφια, βαστάτε, ο πόλεμος δεν τελείωσε...

γελάδες - όχι θα άφηναν). «Τη φύση τη σεβόμαστε» (η ύστερη δράση αντιξοοτήτων στα στρώματα νιφάδας του Σαμονί του παγετού πείθει, αλλά τα επεισόδια καλοκαιρίας σε υπόμετρο μετατρέπονται εν γένει σε «γυάλινο» κλουβί με τις λήψεις τηλεφακού και τα medium μονταρισμένα σε οικογενειακή συσκευασία). «Μην κρίνεις κοντόφθαλμα, οι αρετές και η καρδιά δεν έχουν αριθμό ποδιών / ηλικία / εθνικότητα» (ακόμα κι ένας ερωτευμένος αρχι-Ες Ες που πάει κόντρα στα στερεότυπα κουρνιάζει εδώ, αλλά εν τέλει μένει αμανάτι στον αφηγηματικό γκρεμό). Βάλε και το «Η ζωή είναι κακοτράχαλη αλλά με μια - μαλλιαρή, έστω - χείρα βοηθείας κατακτιέται» (αυτό που μαθαίνει ηρωικά, μαζί με το ότι πέρα απ' τις κορφές δεν είναι η Αμερική κι ότι δεν έχει «φύγει» για εκεί η μαμά του, το «άγριο» λιλιπούτειο garçon) κι έβγαλες απ' το στάβλο σου τα λογής λογής ρατσών αλλά... ψυλλιασμένα σημαινόμενα, που δε λυσσάνε αλλά σίγουρα σε γλείφουν εν προκειμένω.

Κουλουριασμένα στα πόδια τους, τα «σου 'πα-μου 'πες» και οι ημίαιμες περσόνες κάνουν πολύ εύκολα «κái κάι», ως ντοκιμαντερίστας μέχρι σήμερα τσέλιγκας ο auteur

δεν ξέρει να σαλαγάει ακόμα ερμηνείες που να φερμάρουν απ' το (δαγκωμένο απ' το casting μουράτου πεντιγκρί) κοπάδι, το περιλαίμιο της πλοκής τη μπερδεύει σε σημείο κουλαμάρας σε κάποιες βόλτες (όπως του αντιστασιακού docteur που σπάει πόδια τρέχοντας για τα αμνοερίφια), και το τραγουδάκι - θέμα που, πριν τη Ζαζ (on comprend...) στο τέλος, άδει στην ηχητική μπάντα ένα σκασμένο είναι μόρβα για τα καλαίσθητα αυτιά. Θα παίρναμε στο σπίτι τα πειστικά παλαιωμένα ρουστίκ σκηνικά (τέτοια εποχή η ξυλόσομπα είναι χρήσιμη), οι κυνολάτρες κατανοητά θα κουνήσουν τις ουρές τους στα κοντινά τής μουσουδίτσας και της γούνας τής λευκής star αυτού του challet, άντε σου φιλοτρίβεται κι η στο τρέξιμο κλιμάκωση τύπου χιονοστιβάδα. Αλλά υπέστησαν ευγονική επικίνδυνα κοντά σε βαθμό στειρώσης η Μπελ και ο Σεμπαστιάν της. Να περιμένει Αγίου Βερνάρδου και να του βγαίνει κανίς, δεν το θέλει κανείς. Ou je me trompe?

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Το μαζεύεις (ή το... τσιπάρεις, εν καιρώ), αν είσαι του «γο», του γαβ, του δημοτικού και του αλπινισμού. Ανέχεσαι τα «αρφ» του, αν είσαι συνοδών κηδεμόνας. Θα ψάχνεις φόλα, αν δεν μπορείς τα οικόσιτα / το «άχου το» θέαμα / τα γαλλικά / τα ψυλλιασμένα επιμύθια. Πολύ του σαλονιού, ούτως ή άλλως.

LINK ME

official trailer

imdb

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

